

SenLinYu

ALCHEMISED

PIINATTU

TAMMI

SenLinYu
ALCHEMISED
PIINATTU

Suomentaneet
Ronja Erkkö, Marja Mutru,
Pauli Tapio ja Tuulia Tipa

TAMMI

HELSINKI

Kirjan ulkoasun suunnittelu: Elizabeth A. D. Eno
Sivun 1043 kuva: Avendell
Osan 2 aloitussivun aurinkovaakuna: Alex Hovey
Kannen ja osien 1 ja 3 aloitussivujen lohikäärme ja ruusu: Francesca Baerald
Aloitussivujen ruusuornamentti: antondzyna/Adobe Stock
Kappaleiden välipalkkikuva: A-R-T-U-R/iStock
Kuun vaiheet lukujen alussa: Lazarev/iStock
Esilehtien suunnittelu: Regina Flath
Esilehtien kuvat: Golden Shrimp/Shutterstock (symbolit),
Evgenia Pichkur/Shutterstock (pullot ja hyönteinen),
Yevheniia Lytvynovych/Shutterstock (yrtit, lasi, koeputki, kallo, aurinko/kuu)
Kannen syrjävärjäyksen kuvat: Eva Eller

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Alchemised* ilmestyi 2025.

Copyright © 2025 by SenLinYu
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Ronja Erkko, Marja Mutru,
Pauli Tapio, Tuulia Tipa ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.

ISBN 978-952-04-8463-7

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuden liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

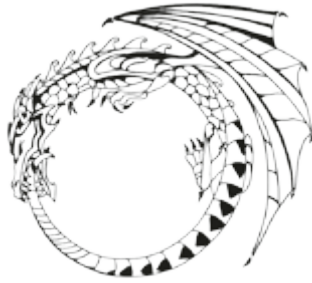
Jamelle, joka löysi minut

Kirjailijan huomautus

Lukijaa pyydetään huomioimaan, että tämä on fiktiivinen teos, joka käsittelee sodan ja selviytymisen synkempiä puolia. Varsinaiset sisältövaroitukset löytyvät kirjan lopusta.

ENSIMMÄINEN OSA

PROLOGI

T OISINAAN HELENA POHTI, oliko hänellä yhä silmät. Häntä ympäröi rannaton pimeys. Aluksi hän oli ajatellut, että kunhan hän odottaisi tarpeeksi pitkään, jostakin pilkahtaisi valoa tai joku tulisi. Mutta vaikka hän miten odotti, mitään ei tapahtunut.

Oli vain loputon pimeys.

Helenalla oli keho; se ympäröi häntä kuin häkki, mutta ponnistelipa hän miten ankarasti hyvänsä, hän ei kyennyt liikuttamaan sitä. Se kellui velttona ja hervottomana, paitsi kun jännitepiikit saivat hänet nytkähtelemään rajusti – kun niskan juuresta alkavat sähköiskut iskivät kuin salama hänen lävitseen ja saivat lihakset kouristelemaan väkivaltaisesti. Sitten ne katosivat yhtä äkisti kuin olivat tulleetkin. Ne olivat Helenan ainoa keino mitata aikaa.

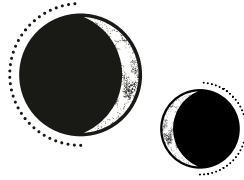
Sähköiskut varmistivat, etteivät lihakset surkastuisi kokonaan salpauksessa. Sen yksityiskohdan Helena muisti. Hän muisti, että oli täällä vanhina, säilössä, ja että jonakin päivänä joku vielä tulisi hakemaan häntä.

Ensin hän oli laskenut aikaa jännitepiikkien välillä arvioidakseen niiden tiheyden. Sekunti sekunnilta. Kymmenen tuhatta ja kahdeksansataa. Ne tulivat joka kolmas tunti, ilman poikkeuksia. Aika oli aina sama. Sitten hän oli alkanut laskea jännitepiikkejä, mutta lopettanut lukumäärän vain kasvaessa, sillä tieto pelotti häntä.

Helena pakotti itsensä keskittymään mihin tahansa muuhun kuin odotukseen. Mihin tahansa muuhun kuin loputtomuuteen. Ja pimeyteen. Odotettava oli, joten hän loi itselleen rutiinin pitääkseen mielensä virkeänä. Hän kuvitteli käyvänsä kävelyretkillä. Kuvitteli kalliit ja taivaan. Hän vieraili kaikkialla, missä oli koskaan kulkenut. Mielessään hän kahlasi läpi kaikki lukemansa kirjat.

Hänen oli kestettävä. Pysyttävä valppaana. Sillä tavoin hän olisi valmis. Hänen oli *oltava* valmis.

Hän ei antaisi itsensä hiipua pois.

LUKU 1

VALO SYTTYI JA OLII HALKAISTA Helenan aivot. Jostakin kuului kirkunaa.

”Helvetti! Miten tämä on hereillä?” Ääni murtautui aisteja repivän tuskan läpi.

Valo viilsi häntä kuin veitsi. Kuin piikki, joka tunkeutui silmien läpi ja porautui suoraan kalloon. Voi hyvät jumalat, hänen silmänsä.

Helena kiemurteli. Kirkkaus hämärtyi ja keinahti. Polttava neste syöksyi kurkusta alas. Hänen korvansa soivat.

Liukkaat sormet pureutuivat kivuliaasti Helenan käsivarsiin ja kiskoiivat hänet ylös. Ilma iskeytyi keuhkoihin ja Helenan henki salpautui, kun neste pyrki takaisin ylös.

”Helvetti tätä salpaushydytettä. En saa kunnan otetta. Hiljentäkää hänet! Hänhän hukuttaa itsensä.”

Helenan pää kolahti johonkin, kun hänet pudotettiin. Karkea kivilattia raapi hänen käsiään. Hän hapuili sokeana ja yritti kammata itsensä ylös. Hän oli puristanut silmänsä kiinni, mutta valo tuntui yhä veitseltä hänen kallossaan. Niskasta repäistiin irti kova esine, ja ihoa pitkin valui jotakin lämmintä ja märkää.

”Miten vitussa hän on hereillä? Jonkun on täytynyt tyriä annostus. Älkää antako hänen ryömiä karkuun.”

Helenan käsivarsiin tartuttiin taas ja hänet nykäistiin ylös maasta. Hän riuhtaisi itsensä vapaaksi ja pakotti silmänsä auki. Hän näki pelkkää sokaisevaa valkoista. Hän syöksyi sitä kohti.

”Helvetin narttu, tuosta tuli haava!”

Tuska räjähti hänen takaraivossaan.

KUN HELENA PALASI hitaasti tajuihinsa, valo oli yhä läsnä.

Oli kuin hän olisi uinut veden alla kohti pintaa, joka väreili hänen yllään, melkein hänen ulottuvillaan. Hänen silmänsä olivat kiinni; valo oli aivan niiden takana. Hän tunsu jo sen aiheuttaman kivun.

Hän makasi kovalla alustalla. Kylmällä pöydällä, jonka metalli tuntui elottomalta hänen sormiensa alla.

Helena erotti ääniä, ne olivat vaimeita mutta lähellä.

”No?” Naisen ääni. ”Onko muita?”

”Ei.” Miehen ääni. Se ensimmäinen, aiemmin kuulunut. ”Olemme vetäneet loput ulos. Vain tämä yksi oli varastoitu väärin.”

”Oliko hän tajuissaan, kun avasitte säiliön?”

”Olipa hyvinkin. Alkoi kirkua, kun nostimme kantta ja vedimme hänet ylös. Meinasin saada sydänkohtauksen. Willems säikähti niin, että melkein hukutti hänet, ja kun saimme ongittua hänet ylös, hän oli kuin riivattu. Raapi minua kuin villipeto, kunnes löimme hänetä tajun kankaalle. Suonensisäiset olivat kunnossa, mutta rauhoittava oli kytketty pois päältä. Joku on varmasti osunut säätimeen vahingossa.”

”Se ei selitä sitä, miksei tätä yksilöä löydy listoilta”, nainen sanoi. ”Vai kuttaa oudolta.”

”Kai hänet on hoidettu kiireessä. Hän ei ole voinut olla säilössä pitkään. Jopa asianmukaisesti salvatut ovat enimmäkseen kuolleita. Useimmissa säiliöissä lilluu enää lientä ja luita.” Mies naurahti hermostuneesti.

”Tiedämme enemmän, kunhan saamme hänet Keskukseseen”, nainen totesi. Hän kuulosti välinpitämättömältä. ”Toimit oikein, kun ilmoitit tästä. Tämä oli epäasianmukaista. Pidä minut ajan tasalla siitä, kuinka moni muu saadaan vielä hereille. Kaikki ruumiit, jotka ovat tarpeeksi ehjiä elollistamista varten, menevät kaivoksiin. Elävät viedään Tehdasvallille.”

”Luonnollisesti. Ja te lausutte minusta pari suopeaa sanaa, vai mitä? Merkitsisi paljon, jos se tulisi teiltä.” Mies kuulosti toiveikkaalta ja hänen hörähdyksensä pakotetulta. ”Kukaan ei tästä enää nuorene, kuten tiedätte.”

”Ylinekromantilla on monia pyyntöjä harkittavanaan. Työtäsi ei unohdeta. Valmistakaa kuormavaunu kuljetusta varten.”

Loittonevia askeleita seurasi ärtynyt huokaus.

”Ei maksa vaivaa teeskennellä tajuttomuutta. Tiedän, että olet hereillä. Avaa silmäsi”, nainen komensi. ”Olen korjannut aistejasi, joten valon ei pitäisi sattua liikaa.”

Helena kurkisti varovasti ripsiensä lomasta.

Maailma hänen ympärillään oli vihertävää hämärää, muodot varjojen kaltaisia. Epäselvä hahmo siirtyi hänen oikealle puolelleen.

Helena seurasi sitä tokkuraisesti katseellaan.

”Hyvä. Noudat ohjeita ja kykenet seuraamaan liikettä.”

Helena yritti puhua, mutta suusta pääsi vain matala puuskahdus.

Kynä napsautettiin auki ja paperit kahisivat.

”No niin, vanki numero 1273, vai oletko numero 19819? Sinulla on kaksi vankinumeroa, joista kumpaakaan ei ole rekisteröity tähän laitokseen. Mahtaako sinulla olla nimeä?”

Helena ei sanonut mitään. Nyt, kun valo ei enää herättänyt kauhua silkillä olemassaolollaan, hän saattoi ajatella. Hän oli yhä vankina.

Nainen tuhahti kärsimättömänä. ”Ymmärrätkö minua?”

Helena ei vastannut.

”No, en kai voi odottaa liikojä. Saamme sen joka tapauksessa pian tietoomme. Sinä siinä, tuo hänet.”

Hahmo katosi hämärään, ja uusia ilmaantui. Helena tunsu kylmän ihon painuvan ranteitaan vasten. Kemiallisten säilöntäaineiden ja pilaantuneen lihan löyhyä kirveli nenää. Kalmorjia. Helena yritti tarkentaa katsettaan niiden kasvoihin, mutta silmät kieltäytyivät yhteistyöstä, ja kasvot liukuiivat näkymättömiin.

Pöytä alkoi täristä, kun sitä rullattiin kivilattian poikki, ja tärinä levisi kallosta hampaisiin.

Sitten tuli niin kirkasta, että tuntui kuin verkkokalvoihin olisi työnnetty neuloja. Helena kirkaisi tukahtuneesti ja pusersi taas silmänsä kiinni.

Yhtäkkinen kallistus ja nykäys ylöspäin sai Helenan vatsan kääntymään nurin, ja kaikki pimeni jälleen. Moottori heräsi eloon jossakin hänen allaan.

Hänen oli päästävä pakoon. Hän yritti liikkua ja tunsi metallin kolahtavan.

”Makaa aloillasi.” Naisen ääni oli taas läsnä. Hyvin lähellä.

Helena sävähti kauemmas. Hän haukkoi hädissään henkeä ja rimpuili siteissä. Hänen täytyi juosta. Hänen täytyi...

”Älä pahenna päivääni”, nainen ärähti hyisellä äänellä.

Sormet tarttuivat Helenan takaraivoon, ja energiapulssi tulvahti hänen aivojensa läpi.

Pimeys laskeutui jälleen.

RAVISTUTTAVA KIPU JA ÄKILLINEN KAUFU repivät Helenan taas tajuihinsa.

Hän ponnisteli pystyyn silmät selällään ja ehti juuri ja juuri nähdä ruis-kun, joka vedettiin pois. Sitten kahleet ottivat vastaan ja hän rojahti takai-sin makuulle sydän takoen. Jokainen sydämenlyönti oli silkkaa tuskaa, kuin häntä olisi puukotettu.

”No niin.” Kuului kalahdus, kun ruisku pudotettiin metallitarjotti-melle jossakin hänen oikealla puolellaan. ”Tuon pitäisi saada sinut selvä-järkiseksi ja puhumaan.”

Se oli sama nainen kuin aiemmin.

Helena ei ollut enää pöydällä tai kuormavaunussa. Hänen allaan oli kova patja, ja kaikkialla leijui puhdistusaineen vahva, steriili haju.

Harmaa katto häämötti himmeänä yläpuolella.

Yhtäkkinen energian aalto tulvahti kivun läpi suoniin ja kasvoi kor-ventavaksi kuumuudeksi, joka poltti hänen nykiviä käsiään. Helena tunsi tietoisuutensa terävöityvän ja kaiken kirkastuvan ja selkenevän. Hän vääntelehti, ja metalli pureutui ranteisiin.

”Lopeta tuo. Et pääse vapaaksi, murrat vain luusi. Vastaa kysymyksiini, niin ehkä sallin sinun nousta jalkeille ennen kuin lääkkeen vaikutus lak-kaa. Ymmärtääkseni se on muuten melko kivuliasta.”

Helena ei kyennyt liikkumaan, mutta ajatukset lähtivät hurjaan lauk-kaan. Ruiske oli ollut jonkinlainen voimakas piriste. Hänen sisälleen van-gittu energia virtasi aivoihin ja hajanaiset, hätäntyneet ajatukset tiivistyi-vät kristallinkirkkaaksi keskittymiseksi.

”Helena Marino. Merkinän numero...”, kuului papereiden kahinaa. “. . .1273 mukaan sinun kuuluisi olla kuollut. Sinut oli määrätty lahdattavaksi tarkemmin määrittelemättömien ’laajojen vammojen’ takia. Merkinän 19819 mukaan sinut taas on valittu salpaukseen.” Lisää papereiden kahinaa. ”Täältä ei kuitenkaan löydy tietoa tänne saapumisestasi tai siitä, että sinut olisi käsitelty asianmukaisesti.” Nainen naksautti kiel-tään. ”Viimeinen sinua koskeva merkintä arkistoissa on viime vuoden augustikselta. Siitä on neljätoista kuukautta. Ja nyt me sitten löysimme sinut salpausmakasiinista, jonne et koskaan saapunut. Miten se on mahdollista?”

Helena räpäytti hitaasti silmiään ja yritti sisäistää tietoa. Neljätoista kuukautta?

”Kukaan ei tietenkään selviä niin pitkästä salpauksesta hengissä. Ihanteellisissakin olosuhteissa jo puoli vuotta on liki mahdoton suoritus, eikä sinua edes säilytetty kunnolla. Joten mistä sinä oikein tulit? Ja kuka sinut säilöön pani?”

Helena käänsi päätään ja kieltäytyi vastaamasta.

Nainen astui hyräillen lähemmäksi. ”Et ole pulassa. Kerro minulle totuus, niin kaikki on pian ohi. Missä olit, ennen kuin sinut pantiin salpaukseen?”

Kysymys lausuttiin selkeästi.

Helenan leukaa kihelmöi tarpeesta liikkua, mutta hän ei sanonut mitään. Hän alkoi vapista sydämenlyöntien pumpatessa lääkettä yhä syvemmälle verenkiertoon.

Jäljellä ei ollut enää ketään, ketä suojella, mutta hän ei silti suostuisi yhteistyöhön vangitsijoidensa kanssa. Hänellä ei ollut aikomustakaan helpottaa heidän työtään, ei edes arkistointia.

Sitä paitsi hän ei ollut ollut missään muualla.

”Missä. Sinä. Olit. Ennen salpausta?” Nainen puhui kovalla äänellä.

Helenan kurkkua kuristi, ja hän koetti olla edes ajattelemtta vastausta, sillä sen muistaminen tuntui siltä kuin häntä olisi revitty kappaleiksi.

Ennen makasiiniin joutumistaan hänet oli otettu kiinni yhdessä muiden kanssa ja ahdettu häkkiin Alkemiatornin ulkopuolella, minne vangit oli koottu todistamaan sodan loppuvaiheen ”juhlallisuuksia”.

Helena haistoi yhä savun ja veren kesän kuumuudessa ja kuuli rie-hakkaat hurraahuudot, kun vastarintaliikkeen johtajat kuolivat ja heidän

kirkunansa vaimeni. Hän oli katsellut heidän kuolevan ja tiennyt, ettei edes se olisi kaiken loppu.

Yleisön joukosta oli aina astunut esiin joku nekromanteista, innokkaana rehvastelemaan taidoillaan, ja sekunneissa juuri kuollut ruumis oli taas pystyssä. Joku, johon Helena oli luottanut tai jonka joukoissa hän oli palvellut, oli tuotu takaisin elollistettuna kalmorjana, tyhjänä, tahdottomana ruumiina. Niitä oli viillelty niin että niiden iho oli riekaleina ja sisäelimet repsottivat ulkona, ja ne olivat toljottaneet eteensä tyhjin silmin ja kasvot velttoina. Niiden tehtävä oli tappaa seuraava ”luopio” jollakin vielä raaemmalla tavalla.

Teloitukset olivat lakanneet vasta, kun ilma oli punaisenaan verisumusta.

Kenraali Titus Bayardin ruumista oli käytetty tappamaan hänen oma vaimonsa. Hitaasti. Kenraali oli pantu syömään lihansuikaleita, joita hän oli leikellyt irti vaimostaan.

Jokainen kuolema oli kovertanut Helenasta uuden palasen, kunnes hänen rinnassaan oli ammottanut enää tyhjä surun luola. Kun jäljellä ei ollut ollut enää ketään, kenet olisi kannattanut tappaa julkisesti, Helena oli pantu salpaussäiliöön.

Muut vangit olivat olleet tajuttomia, kun heidät oli halvaannutettu, suoniin tuikittu neuloja, nenään työnnetty letkuja ja kasvoille kiinnitetty happimaski. Mutta ei Helena.

Hänet oli pidetty hereillä ja tietoisena klaustrofobisesta kauhusta, kun hänet oli lukittu oman kehonsa sisään ja hylätty pimeään. Odottamaan, että joku tulisi noutamaan häntä.

Eikä kukaan ollut tullut.

Sormien napsahdus Helenan kasvojen edessä kiskaisi hänet muistoitetaan. Nainen mulkoili häntä.

”En salli arkistointivirheen vahingoittaa mainettani. Jos et vastaa, en tee tätä sinulle enää helpoksi.”

Helena värähti.

”No niin! Ymmärräthän sinä minua.”

Helenan vatsaa väänsi, mutta hän puri hampaat yhteen.

Nainen astui lähemmäs. Helena kamppaili tarkentaakseen katseensa. Hän näki neliömäiset kasvot ja kärsimättömän ilmeen. Naisella oli yllään lääkintähenkilökunnan univormu.

”Kenties pikku esimerkki olisi paikallaan.” Nainen painoi kätensä Helenan kaulalle. Helena henkäisi terävästi, kun polttavan kylmä virtaus syöksyi hänen lävitseen kohti selkärankaa.

Se ei ollut sähköisku, kuten säiliössä; se tunkeutui naisen kädestä Helenaan kuin neula. Energiavirta ujelsi hänen sisällään kuin äänirauta, kunnes kaikki värähteli samalla taajuudella.

Nainen puristi kätensä nyrkkiin. Kipu räjähti Helenan kehon jokaisen hermon läpi. Hän päästi katkonaisen, tukahtuneen kirkaisun ja kouristeli ja tempoili käsiraudoissa.

”Pysy aloillasi.”

Nopea ranneliike, ja Helena valahti veltoksi. Hän oli täysin tunnoton rintakehästä alaspäin, aivan kuin koko selkäranka olisi irrotettu. Pakokauhu sai veren kohisemaan suonissa.

Nainen huiskautti taas kättään ja tunnottomuuden tyhjiö katosi.

Saippuan karheuttamat sormet sivelivät uhkaavasti Helenan käsi-vartta.

”Ymmärrätkö nyt?”

Naisen kaje virtasi yhä jokena hänen lävitseen, ilmeisenä varoituksena. Helenan onnistui nyökätä huterasti. Hänen olisi pitänyt tajuta heti, että nainen oli vivimantti, nekromantin käänteinen kaksonen, jota käytettiin kuolleiden sijaan eläviä vastaan.

”Tiesin, että tulisit järkiisi. Yritetäänpä uudestaan.”

Helenan kurkku tuntui turvonneelta ja silmiä kirveli. Jokaista hermoa vihloi, veri kohisi korvissa. Mitä haittaa vastaamisesta olisi?

”Mistä sinä tulit?”

”Mmi... oo... ma... kaas...” Helena taisteli saadakseen kielensä toimimaan.

”Lopeta tuo ulkolainen horina ja puhu paladian kieltä”, nainen äyskähti.

Paladian kieltä ei ollut olemassakaan; nainen itse puhui Pohjolan murretta. Helena olisi halunnut kertoa sen hänelle, vaikka siitä tuskin olisi ollut apua. Hän nielaisi ja yritti uudestaan, mutta ei onnistunut saamaan ulos mitään ymmärrettävää.

Nainen huokasi. ”Miksi te vastarintaliikkeen taistelijat aina tuhlaatte aikaani? Ehkä aivosi tarvitsevat pienen sysäyksen, jotta kykenet taas puhumaan jotakin säällistä kieltä.”

Tällä kertaa hän tarttui Helenan päähän. Kajeen aalto hyökyi aivojen läpi molemmilta puolilta kuin yhteen lyödyt symbaalit. Kaikki muuttui punaiseksi. Eläimellinen rääkäisy repi Helenan kurkkua.

Kädet nykäistiin takaisin. ”Mitä ihmettä?”

Helena ei ollut varma, juoksiko nainen ympyrää hänen yllään vai pyöräkö huone.

”Mitä tämä on? Kuka teki tämän sinulle?”

Helena tuijotti huumaantuneena kattoon, kun punainen haalistui hänen näkökentästään. Kädet vääntelehtivät ja kouristelivat, nykivät ketjuja. Hän ei ymmärtänyt, mitä kysymykset merkitsivät.

”Sinun mielellesi on tehty jotakin”, nainen henkäisi ymmällään, mutta myös oudon innostuneena. ”Jonkinlainen transmutaatio. En ole koskaan nähnyt mitään vastaavaa. Minun on raportoitava tästä. Saatava tänne joku asiantuntija. Sinulla on...” Nainen vaikeni. ”Tälle ei ole nimeä! *Minun* on keksittävä tälle nimi...”

Hän vaikutti puhuvan lähinnä itsekseen. ”Transmutaation avulla luotuja esteitä aivojen sisällä. Miten se on mahdollista? En ole koskaan... Siinä on... selviä rakenteita.”

Hän kosketti Helenaa uudestaan. Helena sävähti, mutta tällä kertaa kajeen ei ollut tarkoitus kiduttaa, vaan se oli vain energian värähdys, joka muutti kaiken jälleen kirkuvan punaiseksi.

”Tämä on taidokasta, kaunista, ammattimaista työtä. Joku vivimantti on käsin järjestellyt ihmisen tietoisuuden uudelleen.”

Helena makasi aloillaan mitään ymmärtämättä.

Naisen kasvot työntyivät niin lähelle, että Helena erotti syvät rypyt suun ja sinisten silmien ympärillä. Hän tuijotti Helenaa ahnaan lumoutuneena.

”Jos Bennet olisi yhä keskuudessamme, hän olisi ihastuksissaan tämän työn tarkkuudesta.” Kaje kulki Helenan mielen läpi yhtä kouriintuntuvana kuin jos nainen olisi työntänyt sormensa hänen kallonsa sisään. Naisen kalvakat silmät muuttuivat utuisiksi hänen työskennellessään. ”Pieninkin virhe missä tahansa, ja olisit vihannes, mutta kuka tämän tekikään piti sinut lähes täydellisen ehjänä. Tämä on neron työtä.”

”Mit...ää?” Helenan onnistui lopulta kakaista suustaan selkeä sana.

”Miltähän se mahtaa näyttää?” Nainen poistui mutta palasi hetken kuluttua lasilevy mukanaan.

Helena siristi silmiään ja tunnisti esineen. Se oli kajenäyttö. Niitä käytettiin usein apuvälineenä akateemisissa esitelmissä ja kajetta vaativissa hoitotoimenpiteissä. Näytön sisällä oli kaasua, jonka reaktiiviset hiukkaset heijastelivat kajeyhteyden muotoa ja rakennetta.

Nainen piteli lasia Helenan pään yläpuolella toinen käsi hänen otsallaan ja lähetti kajeen hänen kallonsa läpi. Helenan näkökenttä muuttui jälleen punaiseksi, mutta hän siristi silmiään ja katseli, miten hämärä pilvi lasilevyjen välissä muotoutui ensin epätarkoiksi ihmisaivoiksi ja sitten käsitämättömäksi hämähäkinverkoksi joka suuntaan kiemurtelevia viivoja.

”Tuskinpa ymmärrät tästä mitään, mutta kuvittele, että mielesi on kaukunki, jossa ajatuksesi risteilevät kaduilla matkalla määränpäähensä. Nuo viivat ovat katuja, joiden reittiä on muutettu. Aivoihisi on transmutaation avulla rakennettu esteitä, eivätkä kaikki kadut niin ollen enää seuraa aivojesi luonnollisia reittejä, vaan joku on luonut niiden tilalle vaihtoehtoisia väyliä. Joillekin alueille pääsy on estetty kokonaan. En osaa edes kuvitella, miten... Tämän vaatima taito...”

Nainen vaikenä kesken lauseen. Hän pani näytön syrjään ja mittaili Helenea katseellaan.

”Kuka teki tämän sinulle?” Kysymys esitettiin äänekkäästi, hitaasti ja selkeästi.

Helena vain pudisti päätään.

Naisen ilme kovettui uhkaavasti, mutta sitten hän vaikutti harkitsevan asiaa uudelleen. ”Tuskin osaisitkaan vastata, kun ottaa huomioon aivojesi tilan. On luultavasti silkkaa tuuria, että muistat edes oman nimesi. Oletan, että olet opiskellut alkemiaa.” Hän napautti hajamielisesti metallista kahletta Helenan ranteessa.

Helena nyökkäsi varuillaan.

”Ja olet selvästikin ulkolainen.” Hän heitti Helenaan nopean, terävän silmäyksen.

Helena nielaisi. ”Etrasista.”

”Vai niin, olet siis melko kaukana kotoa. Muistatko kajekirjoasi?”

”Moninai...nen.”

”Vai niin.” Naisen kulmat kurtistuivat, ja hän tutkaili Helenea tarkemmin. ”Hetkinen. Muistan kuulleen sinusta. Sinä olet se ihmelapsi, jota Holdfastit tukivat. Siitä on varmasti jo vuosikymmen, joten olet nyt kai noin kahdenkymmenen korvilla?”

Helenan silmiä kirveli, ja hän nyökkäsi jäykästi.

Nainen kohotti kulmaansa. ”Muistatko mitä tukijallesi, ruhtinas Apollolle tapahtui?”

”Tapettiin.”

”Niin. Oli sota. Muistat varmasti sodan. Autoitko sitä Holdfastin poikaa polttamaan kaupungin maan tasalle? Rakasta Luciasi, kuten te kaikki tapasitte häntä kutsua?”

Helenan kurkkua kuristi. ”Minä en... taistellut.”

Nainen äännähti yllättyneenä, ja hänen silmänsä kapenivat. ”Entä viimeinen taistelu? Kaiketi muistat sen?”

Helena aukoi suutaan ja kamppaili saadakseen kielensä toimimaan. ”Me – vastarintaliike hävisi. Oli... teloituksia. Lopussa saapui... Morrough. Hänellä – hänellä oli Luc. Hän ta-tappoi hänet... siinä paikassa. Sitten... sitten... he... he veivät minut makasiiniin.”

”Ketkä he?”

Helena nielaisi kitkerästi. ”Ra-raadot.”

Nainen naurahti. ”Kukaan ei ole rohjennut käyttää tuota sanaa enää aikoihin. Kuolottomat ovat muodostaan riippumatta ylinekromantin arvostetuimpia seuraajia. Kuolemattomuus on palkkio heidän yliveritaisuudestaan. Tässä uudessa maailmassa kuolema korjaa ainoastaan kelvottomat, ja kaikista syytämistäsi loukkauksista huolimatta juuri sinun ystäväsi ovat pelkkää tuhkaa, jota kukaan ei pian muista.”

Nainen napautti Helenan otsaa. ”Sinä näytät kuitenkin olevan yhtenä kappaleena. Miksi kaikki se vaiva? Ja kuka olisi edes voinut...” Nainen poimi kajenäytön käteensä, vilkaisi sitä vielä kerran ja katosi sitten verhojen taakse.

Helena oli helpottunut nähdessään hänen poistuvan.

Oliko hänen muistojaan tai mieltään peukaloitu?

Hän olisi luullut naisen yrittävän huijata häntä, ellei olisi nähnyt kajenäyttoa omin silmin. Hän tiesi, miltä aivojen tulisi näyttää. Mielen muovaaminen tuohon tilaan olisi vaatinut erikoistunutta ja laajamittaista vivimantiaa.

Ei ihminen voisi unohtaa sellaista.

Helena ei kuitenkaan *tuntenut* unohtaneensa mitään, paitsi Stroudin mainitsemat laajat vammat.

Hän ei kyennyt muistamaan minkäänlaisia vammoja, ainoastaan järkytyksen, surun ja kauhun.

Hän nielaisi ja räpytteli ankarasti silmiään, yritti olla ajattelematta sitä.

Helena katseli ympärilleen ja koetti hahmottaa ympäristöönsä. Häneen pistetty aine, mitä se sitten olikin, oli armottoman tehokasta. Rintakehään muodostui jo terävä mustelma kohtaan, jossa neula oli isketty sydämeen. Siihen koski joka lyönnillä.

Helena katsoi alas. Metalliset käsiraudat oli kiinnitetty teräsputkiin sängyn molemmin puolin. Ranteiden iho oli vereslihalla ja mustelmainen, ja käsirautojen alta erottuivat vihertävät metallikahleet kumpaisenkin ranteen ympärillä.

Ne sentään näyttivät tutuilta. Ne oli pantu hänen ranteisiinsa juhlallisuuksien aikana.

Verestä sakeassa pimeydessä, ahtaassa täyteen ihmisiä sulloissa häkissä soihtujen heikossa valossa hän oli tuskin erottanut niitä. Mutta hän muisti ne.

Salpaussäiliön sisällä Helena oli ollut koko ajan tietoinen ranteitaan puristavista kahleista. Niiden olemassaolo oli häälynyt hänen tietoisuutensa reunamilla väistämättömänä läsnäolona, joka tukahdutti kajeen ja esti kaikesta muovaustyön, joka olisi voinut auttaa häntä pakenemaan.

Jopa säiliössä hän oli aistinut kahleiden lumitiumin.

Lumitium satoi toisiinsa ilman, veden, maan ja tulen elementit, ja tuo sidos synnytti kajeen.

Pyhä usko piti kajetta lahjana, jonka Sol, elementaalisen kvintessenssin ylin jumaluus, oli tarkoittanut ihmiskunnan ylentämiseen. Monissa maailman kolkissa kaje oli harvinainen kyky, mutta ei Paladiassa, Solin luvatussa maassa. Sotaa edeltäneessä väestönlaskennassa lähes viidesosan sen kansalaisista oli arvioitu omaavan mitattavissa olevaa kajetta. Luvun oli odotettu nousevan entisestään seuraavan sukupolven myötä.

Yleensä kajetta hyödynnettiin metallien ja epäorgaanisten yhdisteiden muokkaamisessa alkemian keinoin, sillä se mahdollisti transmutaation ja alkemisaation. Viallisessa sielussa, joka kapinoin Solin asettamia luonnolakeja vastaan, kaje saattoi kuitenkin turmeltua ja muotoutua vivimantiaksi – jota nainen oli Helenaan käyttänyt – ja nekromantiaksi, jonka avulla luotiin kalmorjia.

Koska lumitium oli kajeen elementti, sen vaikutus saattoi vahvistaa tai jopa synnyttää kajetta yleensä kajeettomissa aineissa niin että niitä saattoi muovata alkemian avulla.

Puhdas lunitium oli kuitenkin liian jumalallista kuolevaisille; ylenmääräinen altistus aiheutti näivetyystautia, ja kajetta omaavilla yksilöillä suoraa altistusta saattoi seurata raaka, metallinen hermokipu.

Kahleiden lunitium ei tehnyt Helenaa sairaaksi, eli sitä oli muokattu jotenkin. Niiden terävä energia oli viritetty hänen kajeeseensa, mutta se ei muuttanut kajetta raa'aksi, vaan hämärsi hänen aistinsa. Helena pystyi tuntemaan kajeensa, mutta heti kun hän yritti hallita sitä, kahleet olivat kuin staattista sähköä hänen hermoissaan. Vaikka hän miten ponnisteli, hän ei kyennyt kumoamaan niiden vaikutusta.

Helena tiesi vain sen, että niin kauan kuin nuo kahleet pysyisivät paikoillaan, hän ei ollut alkemisti.

**Mitä oikein luulet suojelevasi
pääsi sisällä?**

Sota on ohi.

Holdfast on kuollut.

Ikil liekki on sammunut.

**Ei ole enää ketään,
jonka voisit pelastaa.**

#1 NEW YORK TIMES -BESTSELLER

Upeasti rakennettu maailma ja monisyinen juoni tekevät
tästä kirjan, joka on pakko lukea.

KIRKUS REVIEWS

Ällistyttävän kunnianhimoinen teos.
Kietoo lukijan synkeään syleilyynsä.

DAILY MAIL

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-8463-7